

- 3) Czy naruszone zostały przepisy art. 6 dyrektywy 2003/88/WE, zatytułowanego „maksymalny tygodniowy wymiar czasu pracy”, w przypadku w którym mimo iż umowa o pracę przewiduje 40 godzinny tydzień pracy oraz maksymalnie 8 godzinny dzień pracy, strażnik leśny w rzeczywistości, zgodnie z obowiązkami przewidzianymi w ustawie, ma zapewnić ciągłą ochronę podlegającego mu obrębu leśnego.
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy pracodawca ma obowiązek wypłacić pracownikowi wynagrodzenie lub odpowiednie uposażenie za czas, w którym strażnik jest zobowiązany zapewnić ochronę lasu.
- 5) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, jakie przepisy prawne znajdują zastosowanie w odniesieniu do czasu, w którym strażnik leśny jest odpowiedzialny za ochronę podlegającego mu obrębu leśnego.

(¹) Dz.U. L 299, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León w dniu 25 maja 2010 r. — Pedro Antonio Macedo Lozano przeciwko Gerardo García S.L.

(Sprawa C-261/10)

(2010/C 221/34)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pedro Antonio Macedo Lozano

Strona pozwana: Gerardo García S.L..

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3, 5 ust. 2, 6 i 7 dyrektywy 2003/10/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że pracodawca, u którego dzienny poziom ekspozycji na hałas pracowników wynosi ponad 85 dB (mierzonej bez uwzględnienia skutków

ochronników słuchu), spełnia obowiązki ustalone w ww. dyrektywie dotyczące materialnych warunków pracy poprzez wydanie owym pracownikom ochronników słuchu, które poprzez osiągnięty dzięki nim poziom tłumienia, spowodują obniżenie dziennej ekspozycji na hałas tych pracowników poniżej 80 dB?

- 2) Czy art. 5 ust. 2 dyrektywy 2003/10/WE należy interpretować w ten sposób, że „program środków technicznych i/lub organizacyjnych”, który powinien zostać przyjęty przez pracodawcę, u którego dzienny poziom ekspozycji pracowników na hałas wynosi ponad 85 dB (mierzonej bez uwzględnienia skutków ochronników słuchu), ma na celu zmniejszenie poziomu ekspozycji na hałas poniżej 85 dB?
- 3) W przypadku negatywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy należy przyjąć, że sprzeczne z dyrektywą 2003/10/WE są krajowy przepis lub krajową praktyka sądowa, które zwalniają pracodawcę z obowiązku zapłaty odszkodowania pieniężnego, które co do zasady powinno zostać zapłacone pracownikom, których dotyczą dzienne poziomy ekspozycji na hałas wyższe od 85 dB, z uwagi na wydanie tym pracownikom ochronników słuchu, których skutek tłumiący powoduje, że dzienna ekspozycja wynosi mniej niż 80 dB?

(¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na ryzyko spowodowane czynnikami fizycznymi (hałasem) (Siedemnasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 42, s. 38).

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-265/10)

(2010/C 221/35)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Olivier i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zapewnienia wykonania kar stosowanych w przypadku naruszeń przepisów rozporządzenia (WE) nr 1907/2006⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 126 wspomnianego rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zważywszy na to, że Królestwo Belgii nie ustanowiło przepisów zapewniających wykonanie kar w przypadku naruszeń przepisów rozporządzenia REACH, które powinny być wejść w życie najpóźniej w dniu 1 grudnia 2008 r., a w każdym razie nie podała tych przepisów do wiadomości Komisji, ta ostatnia wyciąga stąd wniosek, że Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 126 wspomnianego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 396, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Namur (Belgia) w dniu 28 maja 2010 r. — André Rossius przeciwko państwu belgijskiemu — SPF Finances

(Sprawa C-267/10)

(2010/C 221/36)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Namur

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: André Rossius

Strona pozwana: Państwo belgijskie — SPF Finances

Przypozwany: Państwo belgijskie — SPF Défense

Pytania prejudycjalne

1) Czy następujące postanowienia prawa Unii Europejskiej:

1. art. 6 podpisanego dnia 13 grudnia 2007 r. traktatu z Lizbony zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie w dniu 1 grudnia 2009 r. i zgodnie z którym „Unia uznaje prawa, wolności i zasady określone w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej z 7 grudnia 2000 roku, w brzmieniu dostosowanym 12 grudnia 2007 roku w Strasburgu, która ma taką samą moc prawną jak traktaty. [...]”; i

2. art. 35 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾, zgodnie z którym „Każdy ma prawo dostępu do profilaktycznej opieki zdrowotnej i prawo do korzystania z leczenia [...]. Przy określaniu i urzeczywistnianiu wszystkich polityk i działań Unii zapewnia się wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego.”;

interpretowane zgodnie z podstawowymi zasadami, na których opiera się Unia Europejska, takimi jak przywołane w preambule traktatu z Lizbony,

stoją na przeszkodzie utrzymywaniu przez państwo członkowskie, w niniejszym przypadku Belgię, na jego terytorium, wytwarzania, przywozu, promocji i sprzedaży przetworzonego tytoniu do palenia, oficjalnie uznanego przez to państwo za silnie szkodliwy dla zdrowia jego użytkowników i określonego jako przyczyna licznych upośledzających chorób i licznych przedwczesnych zgonów, co powinno logicznie uzasadniać ich zakaz?

2) Czy następujące postanowienia prawa Unii Europejskiej:

1. art. 6 podpisanego dnia 13 grudnia 2007 r. traktatu z Lizbony zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie w dniu 1 grudnia 2009 r. i zgodnie z którym „Unia uznaje prawa, wolności i zasady określone w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej z 7 grudnia 2000 roku, w brzmieniu dostosowanym 12 grudnia 2007 roku w Strasburgu, która ma taką samą moc prawną jak traktaty. [...]”; i